

C.J. Box

Jachtseizoen

the house of books

Oorspronkelijke titel

Back of Beyond

Uitgave

St. Martin's Minotaur, New York

Copyright © 2011 by C.J. Box

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Rob van Moppes

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagfoto

Yolande De Kort/Trevillion Images

Foto auteur

© Roger Carey/Dove Studios

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3254 4

D/2012/8899/40

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

Montana

1

DE AVOND VOORDAT Cody Hoyt de districtslijkschouwer neerschoot, had hij doelloos in zijn Ford Expedition rondgereden, zoals hij dat de laatste tijd wel vaker deed. Hij was geërgerd en rusteloos en rookte de ene sigaret na de andere, tot zijn keel rauw was en zeer deed. Hij reed vlak langs de dorpskroegen waar hij vroeger stamgast was, maar ging niet naar binnen. Toen ontving hij op zijn mobieltje een bericht van de meldkamer: rugzaktoeristen beweerden een uitgebrande blokhut te hebben aangetroffen in de Big Belt Mountains in het noordoosten, met wellicht een dode tussen de resten.

Hoewel het tegen het einde van juni liep, was het weer abnormaal koud en in het dal regende het drie dagen aan één stuk. Die avond, voordat de bewolking eindelijk verdween en de zon onderging, had hij een dun laagje sneeuw gezien op de toppen van de Big Belts in het noorden en de Elkhorn Mountains in het zuiden. *Sneeuw.*

‘Er is een patrouille naartoe gestuurd,’ zei Edna van de meldkamer. Hij had een zwak voor Edna, ook al had ze zichzelf opgeworpen als zijn surrogaatmoeder en gaf ze hem pasteien en braadschotels en probeerde ze hem te koppelen aan gescheiden

vrouwen uit Helena. Ze zei: ‘Volgens mijn rooster ben jij vanavond telefonisch oproepbaar.’

‘Ja,’ zei hij. Cody was als rechercheur verbonden aan het bureau van de sheriff van het district Lewis and Clark. Rechercheurs werden automatisch opgeroepen om een onderzoek in te stellen naar elk ‘onverwacht sterfgeval’, waaronder ongelukken, zelfmoorden of, in een zeldzaam geval, moorden.

‘Ach, je hebt toch niets beters te doen,’ zei ze schertsend.

‘Geen ene moer,’ zei hij, bloedserieus.

‘Ben je thuis?’

‘Ja,’ loog hij. ‘Ik kijk naar de wedstrijd op televisie. Wacht even, dan pak ik iets om op te schrijven.’ Hij wist dat Edna, als ze dat wilde, op het scherm in de meldkamer zou kunnen zien waar zijn auto zich precies bevond, vanwege de GPS-apparatuur die onder de voorbumper van zijn auto was aangebracht. Vroeger had ze dat tenminste kunnen doen, voordat hij het apparaatje vorige maand onklaar had gemaakt, omdat hij niet wilde dat iedereen wist waar hij was geweest of dat hij de avonden waarop hij vrij was in het wilde weg rondrijdend doorbracht.

Hij parkeerde langs de kant van de weg op het hobbelige parkeerterrein tegenover de Gem State Bar, waarbij de banden plof-fende geluiden maakten op het natte grind. Eén enkele kwiklamp op een paal wierp donkere schaduwen over het parkeerterrein. Plassen stilstaand water van de recente regen weerspiegelden het licht en de paar sterren die tussen de donderwolken waren opgedoken. Er stonden nog vijf andere auto’s voor de bar geparkeerd, allemaal pick-up trucks. Zijn pen lag ergens in het asbakje, dat uitpuilde van de peuken. Toen hij die eruit haalde, zag hij dat de plastic schacht van de pen ruw was van de schroei-plekken.

‘Oké,’ zei hij.

‘De blokhut ligt voorbij de Vigilante Campground aan Highway 280, op twaalf kilometer afstand van Trout Creek aan Country Road 124. Volgens de kaart is dat in Helena National Forest, maar misschien is daar ook een particuliere stek.’

Hij nam de telefoon weg van zijn oor, ging achterover zitten en sloot zijn ogen, zonder iets op te schrijven. Door het zijraampje aan de bestuurderskant zag hij twee mannen met honkbalpetten op in vuile spijkerbroeken en jacks met capuchons door de deur van de bar naar buiten komen. Hij zag dat het saffiermijnwerkers waren. De saffiermijnbouw was een kleine bedrijfstak in het gebied en er waren massa’s een- en tweepersoonsclaims die al jarenlang actief waren en nog steeds resultaat boekten. De mijnwerker met de grijze capuchon was bijna net zo breed als hij lang was. De man met de gele capuchon was broodmager, met ogen die diep in hun kassen verzonden lagen. Ze lachten en stoeiden met elkaar. De gele capuchon had een pak van twaalf blikjes Coors Light onder zijn arm voor onderweg en hij zou zonder twijfel helemaal tot aan zijn eenmansmijntje in de Big Belts een spoor van lege blikjes langs de weg achterlaten. Ze keken op en zagen hem geparkeerd staan, maar rechtten hun rug niet en deden geen enkele moeite een nuchtere indruk te maken. In hun ogen was hij gewoon een gozer in een modderige, niet als politievoertuig herkenbare SUV. Zelfs de nummerplaten verrieden hem niet want het waren wisselplaten. Als iemand ze wilde controleren zou hij op een niet-bestaand adres en een niet-bestaande bedrijfsnaam stuiten.

‘Cody?’ zei Edna.

‘Hier ben ik.’

‘Heb je het genoteerd?’

‘Ja.’

‘De getuigen hebben opgebeld vanuit de York Bar. Ze hebben beloofd daar te blijven tot de politie er was, zodat ze die de

blokhut konden wijzen. Agent Dougherty is ernaartoe om hun verklaring op te nemen. Moet ik ze vragen daar te blijven tot jij er bent?’

‘Niet nodig,’ zei hij. ‘Ik weet die blokhut te vinden. Zeg maar tegen Dougherty dat hij gewoon door kan gaan – ik zie hem daar wel. Wat zeiden ze over een lijk?’

‘Eigenlijk niet veel. Ze zeiden dat het zo te zien een oud gebouw was en ze hebben binnen een beetje rondgesnuffeld. Ze zeiden dat ze dachten dat er een lijk lag, vanwege de geur en iets wat eruitzag als een menselijke hand, maar het lijk zelf hebben ze niet gezien. Ze zeiden dat het hard regende en donker begon te worden en wilden er zo snel mogelijk wegwezen.’

‘Een mannelijk of een vrouwelijk lijk?’

‘Dat weten ze niet. Ze zeiden dat de hand ook een handschoen of de arm van een pop kon zijn, want hij zag er niet erg levensecht uit.’

Hij knikte in zichzelf. Vuur veranderde menselijke lichamen in sekseloze karikaturen. Hij had wel eens een lijk gezien dat aan zo’n vreselijke hitte was blootgesteld dat de spieren van armen en benen waren gekookt en geroosterd en het lichaam hadden verkrampt tot een vechthouding: de armen gebogen tegen de borst en de knieën gebogen, als een bokser in de ring. En de geur deed denken aan verkoold varkensvlees...

Buiten op het parkeerterrein zetten de twee mijnwerkers het pak bierblikjes op de motorkap van de truck en maakten er twee open. Het bier dat uit een van de blikjes spoot raakte de dikke Grijsje Capuchon in zijn gezicht en hij brulde het uit van het lachen toen hij het blikje aan zijn mond zette.

‘Oké,’ zei Cody tegen Edna.

‘Edna,’ zei hij, ‘bel Larry op. Zeg hem dat ik hem nodig heb.’

Larry Olson, de enige andere rechercheur in de vijf man tellende Criminele Opsporingseenheid die volgens Cody zijn vak

verstond. Olson was klein, stevig gebouwd en kaal; Larry Olson was een vleeskleurige brandkraan die een kamer betrad als een stil uitroepteken en een levende legende in Montana. Hij loste misdrijven op door geduldige observatie en diepgravend onderzoek. Hij putte verdachten uit. Hij putte zijn collega-rechercheurs uit. Als ergens in de staat een misdaad te lang onopgelost bleef, kwam het verzoek of ze Larry Olson daar een poosje mochten 'lenen'. Het gerucht ging dat de enige reden dat hij in Helena bleef in plaats van over te stappen naar de staats- of de federale politie was dat hij in de buurt van zijn drie zoons wilde blijven die in de stad bij hun moeder woonden.

'Larry is vanavond niet oproepbaar,' zei Edna.

Ze wachtte op een reactie van hem, maar die bleef uit.

Na een poosje zei ze: 'Cody?'

Hij hield de telefoon op armlengte afstand van zijn oor en maakte een hees rochelend geluid achter in zijn keel dat deed denken aan een atmosferische storing. Hij zei: 'De verbinding wordt steeds slechter. Bel Larry. Ik bel terug zodra de verbinding weer wat beter is,' en toen klapte hij de telefoon dicht en gooide die op de stoel naast zich. Overvallen door een golf van misselijkheid en snakkend naar frisse lucht, opende hij het portier en stapte uit de auto, waarbij zijn laars ver wegzakte in een diepe plas.

'Knap werk,' zei de magere Gele Capuchon lachend, 'Midden in de roos.'

Cody negeerde hem, boog zich naar voren en legde zijn handen op zijn knieën. Hij ademde de vochtige berglucht in die zich vermengde met de rook. De tranen sprongen in zijn ogen en hij veegde ze af aan zijn mouw. Koud water stroomde over de rand van zijn lage laarzen en doorweekte zijn sokken. Hij wou dat hij zijn cowboylaarzen aan had gehad.

'Gaat het een beetje?' vroeg de Gele Capuchon.

‘Prima.’

‘Wil je nog een biertje? Daar zul je nu wel behoefte aan hebben.’

‘Nee,’ zei hij. Ze namen aan dat hij gedronken had. Of misschien herkenden ze hem uit de tijd dat hij de kroegen afstroopte.

‘Wat een kloteregen, hè? Dag in, dag uit. Mijn pa zei dat je nooit moest kankeren op het weer in Montana, en dat heb ik nooit gedaan. Maar dit is verdomme *gekkenwerk*. El Niño of zoiets. Ik hoorde dat de weerman het “De zomer zonder zomer” noemde.’

Cody kreunde.

‘Wil je een hijsje?’ vroeg de dikke Grijsze Capuchon met een stem waarin doorklonk dat hij zijn adem inhield en Cody merkte dat hij een joint tussen zijn vingers klemde. Cody moest de lachlust van de mijnwerker hebben opgewekt, want hij proestte het uit en liet de marihuanarook in een wolk ontsnappen.

‘Jezus Christus,’ zei de magere mijnwerker tegen Cody. ‘Trek je van hem naar niks aan.’

‘Ik probeer alleen maar aardig te zijn,’ zei de tweede mijnwerker, terwijl hij de joint weer in zijn mond stak.

Cody Hoyt was achtendertig jaar oud, maar werd vaak aangezien voor een man van achter in de veertig. Hij had warrig, rossig haar, een vierkante kaak, hoge jukbeenderen, een gebroken neus, bruine ogen met gouden of rode vlekjes, afhankelijk van de omstandigheden, die vaak werden beschreven als ‘gemeen’ of ‘doods,’ en een mond die zich, zelfs als hij dat niet wilde, plooidde tot een spottende grijns. Hij droeg een spijkerbroek, laarzen en een overhemd met wijde mouwen. Rechercheurs droegen geen uniform maar kleding die zorgde dat ze niet opvielen in de burgermaatschappij. Hij stak zijn handen

omlaag en tilde de zoom van zijn hemd op, zodat ze de zevenpuntige politiepenning op zijn riem konden zien.

‘Ik heb hier een vergunning voor,’ zei de rokende mijnwerker haastig, terwijl hij met een beweging van zijn hoofd op de joint duidde.

Ongeveer iedere saffiermijnwerker in de streek had een door een dokter getekend attest voor marihuanagebruik op medische indicatie, had Cody ondervonden. En velen van hen kweekten veel meer planten dan ze voor eigen gebruik nodig konden hebben. Het was geen toeval dat de mijnwerkers grotendeels dezelfde instrumenten gebruikten – weegschalen, kleine gereedschappen, honderden kleine plastic zakjes – waar drugsdealers gebruik van maakten.

Cody pakte zijn .40 Sig Sauer en nam de schiethouding aan.

‘Nou zeg,’ zei de dikke Grijsze Capuchon, terwijl hij een stap achteruit deed en de joint liet vallen, die met een sissend geluid tussen zijn voeten in de modder uitdoofde. ‘Jezus, ik heb een attest, hoor. Dat kan ik je laten zien. Shit, ik weet dat ik in de openbare ruimte eigenlijk niet mag blowen, maar godver, mijn rug speelde op...’

‘Geef mij de rest van je bier,’ zei Cody.

Beide mijnwerkers verstijfden en keken elkaar aan.

‘Wil je het bier? Dat kun je krijgen,’ zei de Gele Capuchon. ‘Waarom wil je verdomme mijn bier? Wat voor jut pikt me nou verdomme mijn *bier* af?’

‘Ik niet,’ zei Cody, met een maffe grijns. Hij stak zijn vuurwapen in de holster en stapte weer in zijn Ford. Hij scheurde weg, terwijl hij bedacht dat hij op dat moment zozeer snakte naar dat bier dat hij ze er allebei voor had kunnen vermoorden.

Nadat ze drie maanden om elkaar heen hadden gedraaid had hij van Larry een paar grondregels uitgelegd gekregen. Larry

was op een middag toen er niemand in het kantoor was bij zijn bureau stil blijven staan, had zich naar voren gebogen tot zijn mond op maar een paar centimeter afstand van zijn oor was en had gezegd:

‘Ik weet dat jij een gevierde rechercheur in Colorado was en ik weet ook dat jij bekendstaat als een zuipschuit en een onruststoker. Ik heb het een en ander gehoord over wat jij allemaal hebt geflikt toen je hier opgroeide en over je geschifte moordlustige pleurisfamilie. Ik heb persoonlijk twee van je ooms gearresteerd en eentje naar de gevangenis van Deer Lodge gestuurd. Ik schrok me rot toen je terug hierheen verhuisde en ik schrok nog meer toen de sheriff je in dienst nam. Ik kan alleen maar vermoeden dat je iets zo gewichtigs en akeligs van hem weet dat hij niet anders kon.’

Cody zei niets, maar keek Larry zo vuil mogelijk aan en weigerde met zijn ogen te knippen.

Larry zei: ‘Als dat zo is, dan ben ik blij voor je. Goed gedaan, jochie. Maar omdat we moeten samenwerken heb ik een paar oude maten in Denver opgebeld. Ze zeiden dat jij krankzinnig, gewelddadig en onvoorspelbaar was. Ze zeiden dat jij een ongeleid projectiel was en dat je tekeering als een olifant in een porseleinkast. Maar ze zeiden ook dat je een verdomd goede politieman was en dat je je op elk onderzoek stortte als een bionische pitbull die nooit opgeeft. Dat je met één klap een kinderpornokoning en een zittende districtsrechter aan de schandpaal hebt genageld. Maar ze zeiden dat ze liever nooit meer met jou wilden samenwerken omdat ze hun baan wilden houden en niet de helft van hun tijd bezig wilden zijn met zichzelf verdedigen tegenover Interne Zaken en de burgemeester. Ik geef je het voordeel van de twijfel,’ zei Larry. ‘Maar haal geen streken met me uit en breng me nooit in een positie waarin ik niet wil zijn. Doe gewoon je werk en speel open kaart met me,

dan zul je zien dat ik te vertrouwen ben. Maar je zult mijn vertrouwen moeten *verdienen*, want je hebt een hoop ballast met je meegetorst naar Montana.’

Cody zei niets.

Larry vervolgde: ‘Er zijn vier dingen die je over deze plek moet weten. Ten eerste, we hebben hooguit één moord per jaar. Maar dat is geen voordeel, dat is een nadeel. En dat is een nadeel omdat die flapdrollen hier,’ hij knikte in de richting van de deur om zowel de mannen van de sheriff als de lui van de districtspolitie daartegenover in de gang aan te duiden, ‘nooit genoeg ervaring opdoen om een deugdelijk moordonderzoek uit te kunnen voeren. Als de moord een beetje ingewikkeld en geen rechttoe rechtaan huiselijk geweld of een kroegruzie betreft, is het voor de meesten van hen steeds de eerste keer. Zij zijn opgegroeid met *CSI* en politieseries op televisie en ze veranderen meteen in acteurs op het scherm in plaats van dat ze doen wat ze in de opleiding hebben geleerd.

Ten tweede is elke dag weer de belangrijkste vraag voor hen waar ze zullen gaan schaften. Je zult ondervinden dat dat onderwerp vaker wordt besproken dan wat dan ook.

Ten derde, slechte dingen gebeuren altijd op een vrijdag en bijna altijd als je dienst erop zit. Dus als je vrij hebt maar kunt worden opgeroepen, dan zou ik het maar niet op een zuipen zetten zoals jij naar horen zeggen gewend bent te doen.

Ten vierde, en dat is het allerbelangrijkste, zorg altijd dat je eet en schijt wanneer je daartoe de kans hebt, want dit gebied is ruim negenduizend vierkante kilometer en een derde daarvan kent geen wegen.’

Daarna stormde Larry Olson de kamer uit.

Cody dacht aan de derde en de vierde stelregel toen hij de bergen in reed. Het was weer beginnen te regenen en dikke drup-

pels spatten tegen de voorruit alsof ze zelfmoord pleegden. De tweebaansweg was donker en glad. Canyon Ferry Lake – zo genoemd omdat ze een dam hadden gebouwd om te voorkomen dat de Missouri de historische rivierkruising onder water zou zetten – pruttelde vanwege de regen als een stoofpot op een laag vuurtje. Links van hem rees de donkere beboste ravijnwand op. Hij realiseerde zich dat hij honger had omdat hij het avondeten had overgeslagen. Hij had het vage plan gehad om naar York te gaan en daar een hamburger te eten, maar een hamburger zonder een biertje leek hem een onmogelijke opgave.

En hij moest eigenlijk ook naar de plee. Er stonden privaat-huisjes bij Two Camp Vista en ook nog een bij Devil's Elbow. Hij had de pest aan privaathuisjes omdat hij onwillekeurig altijd in de pot moest kijken – waarbij hij soms zelfs zijn zaklantaarn gebruikte – om te zien wat daarin rondreef. Dat herinnerde hem aan te veel dingen.

Het mogelijke lijk in de blokhut voorbij de Vigilante Campground deed Cody's hart in zijn keel bonzen en maakte zijn handen om het stuur ijskoud. Hij dacht koortsachtig na en liet allerlei scenario's de revue passeren. Hij vreesde meteen het ergste.

Hij haalde zijn mobieltje tevoorschijn en belde Edna in de meldkamer.

'Komt Larry eraan?' vroeg hij.

'Hij is er niet blij mee.'

'Dat kan ik hem niet kwalijk nemen.'

'En hou op met te doen alsof je een slechte ontvangst op je mobieltje hebt als daar niets van waar is.'

Hij zuchtte. 'Oké.'

Na een korte pauze vroeg ze: 'Moet ik Scooter waarschuwen?'

De districtslijkschouwer, Skeeter Caldwell, had een beetje al

te veel plezier in zijn werk en werd als een ramp beschouwd om mee samen te werken sinds hij erachter was gekomen dat hij de enige gekozen functionaris was die het recht had om de sheriff aan te houden. Daarbij kwam dat er over vijf maanden verkiezingen waren en dat hij een wit voetje wilde halen bij de plaatselijke pers. Er mocht niets met een lijk worden gedaan totdat de lijkschouwer was gearriveerd. Hij was heer en meester over alle lijken in Lewis and Clark County en zonder zijn toestemming mochten ze niet worden aangeraakt of verplaatst.

‘Nou nee, ik bel hem wel als het echt moet,’ zei Cody. ‘Ik wil eerst zeker weten of er een lijk is. Die backpackers kunnen van alles hebben gezien. Massa’s dingen lijken op een hand.’

‘En dat telefoontje dat ik zojuist heb gekregen van een dronken mijnwerker die beweert dat iemand van het bureau van de sheriff voor de deur van een kroeg zijn bier heeft proberen te pikken moet ik zeker negeren?’

‘Ja, daar zou ik geen aandacht aan besteden.’

Hij hield zich nog net aan de maximumsnelheid en scheurde door de bochten en overschreed bij elke bocht de dubbele streep in het midden. Er zaten geen zwaailichten op de Ford en dus speelde hij met de schakelaar van zijn koplampen, zodat de lichtkegels psychedelisch flitsten over de natte ravijnwanden en naaldbomen, en maakten dat twee vrouwtjeselanden die op de weg liepen stokstijf stil bleven staan.

Cody vloekte en week uit naar links, zijn banden schoven van de rijbaan de modderige greppel in, maar hij was niet snel genoeg. Een van de elanden sprong om onverklaarbare redenen met haar kop naar voren voor zijn auto en een fractie van een seconde keken ze elkaar aan, voordat hij haar schouder met het rechterspatbord van de SUV frontaal raakte. Door de klap begon de Ford te slingeren. Als de rechtersvoorband geen grip op

het wegdek had gehouden zou hij de rij bomen links van de weg hebben geramd. Cody gaf een ruk aan het stuur en de Ford stuiterde de greppel uit.

Hij stopte midden op de weg en hijgde, wetende dat hij, als zijn remmen hadden gehaperd, pardoes over de rand van de berg het Canyon Ferry Lake in zou zijn gekiept. Eén enkele koplamp scheen het duister tegemoet en verlichtte alleen maar de regendruppels die in de kegel van licht omlaagvielen. Hij controleerde zijn zijspiegels. In de rode gloed van zijn achterlichten zag hij de ene eland wegvlugten tegen de helling van het ravijn op, maar de andere eland die hij had geraakt, lag spartelend en met zijn kop schokkend op de grond.

‘Godverdomme!’

Hij haalde zijn voet van de rem en reed langzaam een stukje vooruit om zich ervan te verzekeren dat hij nog verder kon. De Ford schoof een kleine meter na voren en bleef toen weer stilstaan. Hij moest de schade opnemen. En hij kon haar geen pijn laten lijden.

‘*Godver-de-godver-de-godver-de-godver...*’ Hij stapte uit en liep in de regen terug over het natte asfalt, trok zijn Sig Sauer en schoot haar door haar kop. Het stuip trekken verhevigde heel even en hield toen volkomen op. Hij kon het beeld van haar ogen die zich, vlak voordat hij haar raakte, in de zijne boorden niet van zich afschudden, zelfs niet toen hij ze sloot. Hij nam vijf minuten de tijd om haar naar de zijkant van de weg te slepen. Ze was zwaar, nat en rook naar muskus en warm bloed.

Hij wierp een vluchtige blik op zijn bumper. Zijn rechterkoplamp was kapot en tussen de grill zag hij plukken elandhaar. Er bevond zich een vijftien centimeter groot gat tussen het chassis en de motorkap. Hij rook de doordringende geur van verschroeid haar en vlees op de hete onderdelen van de motor. Hij had een paar duizend dollar schade en jaren vol flauwe

grappen van de jongens van de onderhoudsdienst en van zijn collega's in het vooruitzicht. Maar de Ford reed nog.

'Godver-de-godver-de-godver-de-godver...'

En nu kon hij weer achter het stuur van de Ford klimmen om vervolgens een stoffelijk overschot te gaan bezichtigen in een uitgebrande blokhut.

'Godver-de-godver-de-godver-de-godver...'

Een stoffelijk overschot dat, naar alle waarschijnlijkheid, toebehoorde aan iemand die hij kende en vertrouwde en die hem aan één enkel gerafeld draadje had teruggevoerd naar een min of meer normaal leven. En hij voelde hoe dat draadje het langzaam begon te begeven.